

Arrest

nr. 87 385 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker en zijn echtgenote zijn toegekomen in het Rijk op 5 april 2007. Zij dienen op dezelfde dag en elk afzonderlijk een asielaanvraag in. Op 20 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker en zijn echtgenote een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 28 juni 2007 de beslissingen neemt tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 10 oktober 2007 bij arrest nr. 2 467 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw

weigert toe te kennen. Op 28 december 2007 wordt aan verzoeker en zijn echtgenote een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 4 februari 2008 dienen verzoeker en zijn echtgenote een tweede asielaanvraag in. Op 3 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen deze beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 9 juli 2008 bij arrest nr. 13 871 het beroep verwerpt. Tegen voormeld arrest wordt een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State die op 31 juli 2008 bij beschikking 3148 het beroep ontoelaatbaar verklaart.

Op 10 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 23 maart 2009 bij arrest nr. 24 876 het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

Op 4 maart 2008 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 januari 2009 en op 11 maart 2009 wordt de aanvraag geactualiseerd met aanvullende stukken.

Op 19 januari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04/03/2008 (aanvullend : 05/01/2009 -- 11/03/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., K. K. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te New Atagi op (...)1962

+ echtgenote: M. L.S. (R.R. ...)

Geboren op (...)1977 te New Atagi

+ minderjarige kinderen

M., K. (R.R. ...)

Geboren op (...)1997 te New Atagi

M., F. (R.R. ...) Geboren op (...)1999 te New Atagi

M., K. (R.R. ...)

Geboren op 17.12.2001 te New Atagi

M., K. (R.R. ...) Geboren op (...)2001 te New Atagi

M., G. M. (R.R. ...)

Geboren op 11.08.2004 te New Atagi

M., M. (R.R. ...) Geboren op (...)2008 te Charleroi

M., F. (R.R. ...) Geboren op (...)2010 te Roeselare

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19/01/2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

betreffende M., K. K. (R.R.: ...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is

evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, M.K.K., medische redenen aan en legt hij ter staving medische attesten voor.

De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaartegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende M., L.S. (R.R. ...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, M., L.S., medische redenen aan en legt ter staving medische attesten voor.

De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de afwezigheid van uitgebreide en recente medische informatie het niet toelaat de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende M., K. (R.R. ...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, M. K., medische redenen aan en legt ter staving medische attesten voor. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende M., F. (R.R. ...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen regel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, M. F., medische redenen aan en legt zij ter staving medische attesten voor.

De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de afwezigheid van uitgebreide en recente medische informatie het niet toelaat de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van betrokkene. Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een regel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een regel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende M., K. (R.R. ...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen regel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, M. K., medische redenen aan en legt ter staving medische attesten voor. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een regel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een regel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een regel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een regel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende M., G. M. (R.R. ...):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Wat betreft de medische problematiek van de betrokkene stelt de arts-adviseur in het verslag (zie gesloten omslag) dat er geen regel risico is voor betrokkene zijn leven of zijn fysieke integriteit. Er is evenmin sprake van een ernstige vermindering in levenskwaliteit. In het verzoekschrift haalt betrokkene, M., G. M., medische redenen aan en legt ter staving medische attesten voor. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 21/02/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare medische gegevens, blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : het aanhalen van de regularisatiecriteria obv instructies van voormalig Staatssecretaris Wathelet) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het redelijks-en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorgelegde medische attesten, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie dat er "geen uitgebreide medisch-specialistische verslagen beschikbaar zijn over de ernst van de aandoeningen".

De vermelding van deze argumentatie houdt in dat in het geval er wel dergelijke verslagen zouden voorgelegd worden, er dan gebeurlijk een andere beslissing zou genomen zijn, zoniet heeft deze argumentatie geen zin.

De arts-attaché dient evenwel ook zelf zijn verplichtingen terzake na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook altijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoeker.

Er liggen voor de periode tot maart 2011 heel wat medische attesten voor, nadien ligt één medisch attest voor, het attest van psycholoog Jacques dd. 08.02.2012. In de medische toestand van verzoeker

is onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten volle dient te worden meegerekend;

In strijd met hetgeen de adviseur-geneesheer ten onrechte stelt is er wél een gevaar voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker, getuige hiervan het feit dat verzoeker nog in april 2012 diende opgenomen te worden in het ziekenhuis wegens ernstige hartproblemen.

Het is duidelijk dat een hartaanval die maar net kon vermeden worden, en die rechtstreeks gerelateerd is aan de pathologie van verzoeker, aantoont dat er wél sprake is van een levensbedreigende aandoening.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst gedurende drie jaar zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er gezien er geen uitgebreide medisch-specialistische attesten voorliggen, er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoeker.

Er wordt eerst gedurende jaren niets gedaan en dan plots zomaar gemakkelijheidshalve vanuit gegaan dat er zich wel geen probleem zal stellen;

Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoekster of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het merendeel der attesten en de beslissing meer dan één jaar ligt, en er bovendien geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maand, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan.

Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten eerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoeker door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoeker zijn vastgesteld.

Dan zou er niet tegen de werkelijkheid in geoordeeld zijn dat er geen sprake is van een levensbedreigende aandoening, waarvan de zeer erge graad van de aandoening blijkt dat het slechts weinig heeft gescheeld of verzoeker was in april 2012 overleden door een hartaanval.

Dat verzoeker bovendien in het verleden reeds een tweemaal een poging ondernomen had tot suicide, en thans ten eerste strikt opgevolgd dient te worden teneinde suicide te vermijden in de toekomst, zodat ook in deze zin de pathologie van verzoeker als levensbedreigend voorkomt, doch hieromtrent door de arts-attaché niets over gezegd wordt, en nog minder over geargumenteed in het medisch advies.

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht. ”

2.2 Voor wat betreft de ingeroepen schending van de ‘beginselen van behoorlijk bestuur’ merkt de Raad op dat verzoeker nalaat – met uitzondering van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel – te preciseren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij door de bestreden beslissing geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijke algemene verwijzing te gaan distilleren welke andere beginselen van behoorlijk bestuur verzoeker nog geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 maart 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en deze aanvraag met verschillende stukken op verschillende tijdstippen heeft aangevuld.

Op 21 februari 2012 verstrekke de ambtenaar-geneesheer zijn advies aangaande de medische problematiek van verzoeker. Uit zijn advies blijkt dat hij rekening heeft gehouden met 15 medische attesten waarvan het oudste attest dateert van 5 december 2007 en het meest recente attest dateert van 8 februari 2012. De ambtenaar-geneesheer stelt dat uit de analyse van de medische stukken blijkt dat verzoeker lijdt aan aandoeningen die geen gevaar voor het leven en/of de fysieke integriteit vormen. Bovendien stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat er geen uitgebreide medisch-specialistische verslagen beschikbaar zijn over de ernst van deze aandoeningen.

Waar verzoeker betoogt dat indien er “wel dergelijke verslagen zouden voorgelegd worden” er een andere beslissing zou zijn genomen, berust deze bewering op een louter hypothetische stelling.

Verzoeker verwijt de ambtenaar-geneesheer niet zelf de “nodige onderzoeken” te hebben verricht of een specialist te hebben ingeschakeld of contact te hebben genomen met de behandelende artsen.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat hij alle door verzoeker voorgelegde medische attesten heeft besproken. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”. Het is aan de adviserende geneesheer om te oordelen of hij een onderzoek of bijkomend advies “nodig acht”. Het is bijgevolg aan de arts-adviseur toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde

medische attesten zonder de betrokkene te onderzoeken of bijkomend advies in te winnen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. De arts-adviseur is bijgevolg niet verplicht de betrokkene persoonlijk te onderzoeken. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers *“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft”*. Het komt bijgevolg aan de verzoeker toe om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te actualiseren en de nodige medische attesten bij te brengen die de ernst van de aandoeningen op uitgebreide wijze beschrijven derwijze dat de arts-adviseur het risico van de aandoeningen kan beoordelen.

Waar verzoeker betoogt dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met *“alle relevante elementen”* en in het bijzonder met de *“actuele medische toestand”*, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker verwijst ter staving van zijn betoog naar zijn hartproblemen in april 2012 terwijl de bestreden beslissing dateert van 21 februari 2012 waardoor verweerder met deze medische feiten geen rekening kon houden. Verzoeker kan verweerder daarom bezwaarlijk verwijten geen rekening te houden met deze feiten die dateren van ná de bestreden beslissing. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat er tussen de medische attesten en de beslissing meer dan één jaar ligt aangezien in het advies van 21 februari 2012 rekening is gehouden met een medisch rapport van 8 februari 2012. Verzoeker kan de arts-adviseur aldus niet verwijten geen onderzoek te hebben gedaan van de actuele toestand van verzoeker, daar waar uit het advies blijkt dat het meest recente medische stuk dateert van 8 februari 2012.

De arts-adviseur concludeert dat uit de voorgelegde medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

Gelet op dit advies heeft de gemachtigde van de staatssecretaris finaal geoordeeld dat het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zich dient te begeven, dan wel vermag te worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar zijn medische toestand sinds april 2012 kon verweerder geen rekening houden met deze toestand aangezien de bestreden beslissing dateert van 21 februari 2012.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Verzoeker maakt de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven

motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een zorgvuldige en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er kan derhalve niet besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien treedt de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., '1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van een administratieve jurisdictie verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoeker een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 21.02.2012 op basis van de afwezigheid van een recent medisch attest zonder enige bijkomende vraag of onderzoek gesteld dat er geen uitspraak kon gedaan worden betreffende de noodzaak tot behandeling en ook niet betreffende de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld: "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (zie hoger).

Als het niet mogelijk is om standpunt in te nemen inzake de noodzaak tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2^e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien er sedert het laatste attest betreffende de medische toestand van verzoeker meer dan 3 jaar verstreken was, diende hij dit ook in casu gedaan te hebben minstens de verzoeker hebben laten aanschrijven zodat deze zich kon aanbieden voor verder onderzoek.

Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele medische toestand.

Het gemakkelijkschalve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed 'gehad.

Ten overvloede legt verzoeker thans een aantal aanvullende medische attesten voor waaruit blijkt dat er wel degelijk tot op heden een slechte medische toestand aan de orde is."

2.4 Waar verzoeker opnieuw de arts-adviseur verwijt geen bijkomend onderzoek te hebben verricht en geen uitspraak te hebben gedaan over zijn actuele medische toestand, verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel.

Verzoeker herhaalt de conclusie in de bestreden beslissing en betoogt dat deze gevolgtrekking geen waarde kan hebben aangezien er geen advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De Raad merkt op dat verweerder in zijn motieven de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer herhaalt, waarmee hij aangeeft het advies van de arts-adviseur volledig te volgen. Verweerder citeert de conclusie van de arts-adviseur en voegt het gehele advies bij onder gesloten omslag. De arts-adviseur stelt uitdrukkelijk dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt geen gevaar vormen voor het leven en/of fysieke integriteit van verzoeker. Hij stelt bijgevolg vast dat verzoeker niet op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. In weervil van verzoekers betoog dient de arts-adviseur noch verweerder aldus een advies te geven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden. Waar verzoeker stelt dat "*zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt*" wordt ingenomen, mist dit betoog feitelijke grondslag. De arts-adviseur heeft wel degelijk rekening gehouden met de actuele toestand van verzoeker aangezien het medisch rapport van 8 februari 2012 opgenomen is in het advies. In de mate verzoeker doelt op zijn hartproblemen sinds april 2012 herhaalt de Raad dat verweerder voor de beoordeling van de aanvraag op 21 februari 2012 geen kennis kon hebben van deze hartproblemen en er bijgevolg geen rekening mee kon houden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat "*indien het niet mogelijk is om standpunt in te nemen inzake de noodzaak tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, het tevens niet mogelijk is om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaan bestaat tegen een terugkeer*", berust zijn grief op een verkeerde lezing van het advies van de arts-adviseur. De arts-adviseur stelt niet dat hij geen standpunt kan innemen over de aandoeningen doch merkt op dat uit de voorgelegde medische attesten geen aandoening blijkt waaruit een gevaar voor het leven en/of fysieke integriteit van verzoeker kan worden afgeleid. "*Daarenboven*" merkt de arts-adviseur op dat er geen uitgebreide medisch-specialistische verslagen beschikbaar zijn over de ernst van deze aandoeningen. Uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt evenwel dat "*De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft*". De Raad leest uit de bijkomende opmerking van de arts-adviseur aldus dat door verzoeker ook geen uitgebreide medisch-specialistische verslagen zijn voorgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker aan een aandoening lijdt die een gevaar zou kunnen vormen voor zijn leven en/of fysieke integriteit.

Er moet worden opgemerkt dat via een dergelijke summiere uiteenzetting verzoeker niets meer doet dan te kennen geven dat hij het niet eens is met het medisch advies van de arts-adviseur. Het feit dat hij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoeker maakt de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 21.02.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toe stand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Dat ondertussen evenwel duidelijk is geworden wat de gevolgen zijn van een gebeurlijke terugkeer op de pathologie van verzoeker, in die zin dat hij na ontvangst van de beslissing in een staat van panische angst is geraakt, een staat van totale ontredde-ning, waardoor hij met spoed diende afgevoerd te worden wegens ernstige hartproblemen.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

Dat het bovendien strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur om een beslissing die werd genomen op datum van 21.02.2012 pas begin april 2012 aan verzoeker mede te delen, met alle gevolgen vanden.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing.

Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië en Tjetjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Tjetjenië, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen.

Dat verzoeker een verslag voorlegt opgemaakt te Bern op 5 oktober 2011 waaruit de toestand in het land van herkomst duidelijk blijkt voor wat betreft de behandeling van psychische problemen (post traumatische stress stoornis)."

2.6 Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de arts-adviseur "de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling" beoordeelt. In casu oordeelde de arts-adviseur dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte dat deze een ernstig risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Door te wijzen op zijn huidige hartproblemen en psychische problemen, doet verzoeker geen afbreuk aan de beoordeling die de arts-adviseur heeft gemaakt van alle door verzoeker voorgelegde medische stukken. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt niet de verplichting voor de arts-adviseur om een standpunt in te nemen over "in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland" of "over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie".

Verder lijkt verzoeker zijn betoog toe te spitsen op een afwijzing ten gronde van zijn asielaanvraag en van de subsidiaire bescherming, hetgeen in casu evenwel niet aan de orde is. Het gehele betoog van verzoeker, waar hij vreest voor "verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen" en "ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren (uitmaken) in Tjetjenië" gepaard gaande met detentie en foltering van de ontvoerde mensen, heeft betrekking op de inhoud van zijn asielaanvraag die blijkens de stukken van het administratief dossier evenwel reeds beoordeeld werd door de asielinstanties en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat de aangehaalde medische problemen niet kunnen worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen. Tevens wordt nogmaals herhaald dat verweerder op grond van het advies van de arts-adviseur concludeert dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland, zodat -hoe dan ook- niet kan worden ingezien waarom in casu een onderzoek zou dienen te zijn gevoerd naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst. De Raad wijst er daarenboven op dat de arts-attaché zich enkel uitspreekt over "de mogelijkheden van behandeling en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling", hetgeen de arts-attaché in casu ook gedaan heeft. Het betoog van verzoeker kan niet overtuigen.

Uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling over te maken. De bewijslast ligt bij de aanvrager zelf. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om zelf verweerder op de hoogte te stellen van een (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst dat in zijn hoofde 'een beletsel stelt'.

De Raad is van oordeel dat het betoog van verzoeker waar hij meent dat hij omwille van zijn Tsjetsjeense origine niet de nodige medische verzorging zal krijgen, geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die gesteund zijn op het advies van de arts-attaché en waaruit blijkt dat hij niet aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. Het betoog dat hij niet de nodige medische verzorging zal krijgen, is in die zin niet relevant.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Verzoeker stelt dat de beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden nu de bestreden beslissing hem pas ter kennis is gebracht op 6 april 2012, met “*alle gevolgen vanden*”.

De Raad merkt op dat hij nalaat uiteen te zetten welke “*gevolgen vanden*” hij meent ondervonden te hebben. Bovendien, waar het middel betrekking heeft op de betekening van de bestreden beslissing is het niet ontvankelijk. Deze kritiek betreft immers niet de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van de Europese richtlijn 2004/83, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in.

Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

“Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit Tjetjenië afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/lactueel/ambtsberichten.2008/08/Noordelijke-kaukasus-11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. Waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Tjetjenië;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld -dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

*Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.
In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger)."*

2.8 Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zich dient te begeven, dan wel vermag te worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat uit het verslag van de arts-adviseur blijkt dat zijn medische aandoening geen risico vormt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar herkomstland. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, blijft verzoeker in gebreke aan te tonen dat de huidige bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard tot gevolg heeft dat hij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Hierbij benadrukt de Raad dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Tevens dient te worden onderstreept dat het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 19941, *Vilvarajha en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9, EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekers vraag tot asiel of subsidiaire bescherming reeds is onderzocht en beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en na hoger beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de tweede asielaanvraag is verworpen door de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 maart 2008. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarvan het cassatieberoep ontoelaatbaar is verklaard op 31 juli 2008.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN